

INDIANKLUBBEN I SVERIGE NYHETSBRV

Senaste nytt nr 1 2018

Fredag 2018-01-12

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE *Indianklubbsnoteringar 1, 2018*

Ett nyhetsbrev publicerat av

INDIANKLUBBEN i Sverige

Utkommer ungefär var annan vecka

Sammanslutningen har också en tidning

en tidskrift med historiskt och kulturellt material om indianer, skrivet av medlemmar i

INDIANKLUBBEN

Ansvarig utgivare: Bertil Thörn
Redaktör: Bertil Thörn
Grafiskform: Bertil Thörn
Redaktionskommitté: Bertil Thörn
Hans-Olof Olsson

Tidningsredaktionens adress:

c/o Bertil Thörn
Bendzgatatan 25
256 57 Helsingborg
tel. 042 - 29 13 61 ; 070 - 532 96 89
Bankgiro: 5070-4295

E-post:
bertil.thorn@bredband.net
hansolof.ohlsson@telia.com

Vi finns även på webben. Hemsidans adress :

<http://www.indianklubben.org>

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.

Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

Nya satsar, nya vinster. Nytt år, men Indianklubben står stadigt och lever vidare. Ni kommer alla att känna igen er, för vi planerar inga revolutionerande omkastningar. Vår ekonomi är stabil, trots att Postnord nu chockhöjer brevpportokostnaderna igen. Något som vi redan har berättat om tidigare. Men vi ska nog klara det också. För övrigt kan man ju inte veta vad ett nytt år ska föra med sig. Vilka galningar som hoppar upp och låter sina vansinnigheter välla ut över folket. Låt oss hoppas att det åtminstone inte drabbar oss den här gången heller.

Vi har alltså inga speciella planer för det nya året, som blir vårt 38:e, utan fortsätter i samma gamla vanliga spår. Några nya resor har vi inte inplanerat, även om det med jämna mellanrum dyker upp förfrågningar. Även en ny medlemsträff har efterfrågats och det kommer att bli en sådan, även om planerna ännu så länge bara är i begynnelsestadiet.

Vi ser dock med viss förhoppning fram mot att vi kanske på nytt kan få till stånd ett givande samarbete med Etnografiska Museet i Stockholm igen, ungefär som vi hade tidigare. Det var ju länge sedan sist, men med en ny och som det verkar intresserad Amerikaintendent på plats, så kanske vi på nytt kan få möjligheten att träffas där. Det är ju trots allt det bästa platsalternativet med tanke på möjligheterna för merparten av våra medlemmar att komma dit. Vårt första alternativ med en träff till våren i Helsingborg står dock fortfarande kvar högst på planeringslistan. Till dess önskar vi alla

EN GOD FORTSÄTTNING PÅ DET NYA ÅRET

Bertil Thörn

Antalet medlemmar och vår ekonomi

Nu kan vi summera det aktuella läget beträffande hur många medlemmar det är som har valt att förnya sina medlemskap vid 2017 års slut. Vi kan då notera att fram till och med den 31 december hade 86 medlemmar noterat sig för en fortsättning. Av dessa var det 53 stycken som har en löpande prenumeration för året 2018 och 33 som har noterat sig även för året 2019. Därutöver finns det några (typ andra föreningar, institutioner, några riktigt gamla trotjänare och liknande) som har ett annorlunda abonnemang, men som jag ändå räknar som att de tar del i vår verksamhet, då de får vår tidning. Antalet medlemmar som hade abonnemang under det gångna året, men som ännu inte förnyat var 54.

Så här väl framme tror jag inte att vi har varit något år tidigare och det lovar gott. Det är nämligen så att tillströmningen har fortsatt även efter årsslutet med något ytterligare drygt tjugofemtal.

Vår ekonomi är genom den buffert vi har byggt upp, efter de bok- och föremålsauktioner vi har haft, mycket god. Så trots att kostnaderna ökar under det kommande året så har vi en sådan trygghet att vi inte har behövt höja medlemsavgifterna. Det just påbörjade årets totala kostnader kan naturligtvis ännu inte fullt ut överblickas då vi inte vet hur många vi blir totalt. Det vi kan fastlägga är olika typer av fasta årsavgifter som bankkostnader (företagskonto som vi måste ha för att kunna använda Bankgiro kostar 800:00), årskostnad för hemsida inklusive lite lagrings- och säkerhetskostnader, 800:00, samt diverse datoromkostnader, årsprenumeration på amerikanska indianska nyhetssiter, papperskostnader och andra "kontorsmaterial och förbrukningskostnader". Dessa fasta utgifter kommer att uppgå till knappt 2000 kronor. Alla andra kostnader är avhängigt av antalet medlemmar. Här ska alltså kostnader för framställning av tidningen (inkl 10 % överantal), samt kostnader för kuvert och porto balanseras av intäkten från prenumerationsavgiften (medlemsavgiften). Båda dessa poster styrs ju av hur många medlemmar vi blir. Dock med reservation för att kostnaden för att framställa tidningen blir något högre per tryckt nummer vid ett mindre antal, beroende på vissa fasta kostnader i tryckprocessen. Så här är siffrorna ännu så länge svåra att sia om. Det enda vi vet med säkerhet redan nu är att porto-kostnaden för inrikes 100 grams brev ökar med nästan 30%, från 14 kronor per inrikes brev till 18 kronor! Något som Postnord hotar med kommer att ökas ytterligare under nästa år!

För att ändå på något sätt indikerad ungefär vilka siffror vi talar om, så kan man räkna till att vid samma antal tidningsmottagare (säg 150 stycken) som under förra året skulle kostnaderna per medlem kunna se ut ungefär så här:

Fasta kostnader	1950:00 / 150	13:00
Tryckkostnad	23:00 x 4	92:00
Kuvert 1:-, porto 18:-	19:00 x 4	76:00
Totalt per medlem		181:00

Vår verklighet är som ni vet då i stället, att de som betalar för ett år i taget betalar 170:00 medan vi ger ett rabatterat pris om man betala för två år i taget med 320:00. Om vi sedan uppskattar att cirka 60% väljer att betala fullt pris så blir medelvärdet av inbetalningarna $(170 \times 0,6) + (320:00 / 2 \times 0,4) = 166:00$. Vi kommer alltså att ha en brist på 15:00 per medlem, eller 2250:00 per år. En brist som får täckas av det upparbetade överskott vi nu har. Ett upparbetat överskott som är så pass stort att det här inte är något bekymmer ens under flera år framåt. Men i takt med att alla kostnader ökar för varje år och om Postnord ska ha samma takt på sina ökningarna, ja då tar naturligtvis även dessa pengar slut förr eller senare och då återstår bara att ragga upp flera betalande medlemmar, alternativt att öka medlemsavgiften. Ett sista alternativ till det är att då, om inte förr, sluta att producera en tidning tryckt på papper och i stället på allvar bli digitala. Men det vet jag ju att ni inte vill.

Indianer för 400 år sedan

Hur såg det ut för indianerna i Nordamerika för 400 år sedan? Om indianerna själva vet vi tyvärr inte så mycket. Men vad var det som under sent 1500-tal och tidigt 1600-tal började påverka dem? Och hur uppfattades indianer på den tiden?

För precis 400 år sedan hamnar vi alltså i året 1618. Så här i början av 1600-talet, alltså det 17:e århundradet, ökade förutsättningarna för konflikter mellan indianer och nyligen ankomna vita kolonistörer. Vi känner påfallande lite till om detaljerna från några specifika konflikter. Men vi vet att det förekom ett antal såväl i öster, längs Atlantkusten, som i sydväst där spanska erövrare enträget jagade efter rika guldförekomster, som man trodde sig veta skulle finnas ute i vildmarken och i mer eller mindre fantasifullt beskrivna indianska städer. Allmänt kan man alltså säga att risken för potentiella konflikter ökade under det 17:e århundradets första del. Anledningen var att ett antal europeiska stormakter - Frankrike, England, Holland och Spanien - hade blivit besatta av tanken på att vinna rikedom genom att utnyttja detta nyupptäckta lands naturresurser. Land som dittills råkat vara indianernas land. Även Sverige, som vid den här tiden snabbt hade utvecklats till att bli ett av Europas mäktigaste riken, sällade sig snart till de andra stater som nu försökte sig på att etablera kolonier i Amerika.

Arkeologen Jerald Milanich beskriver i sin bok: *Laboring in the Fields of the Lord: Spanish Missions and Southeastern Indians*, anledningarna till den europeiska expansionen med orden:

"Den pådrivande kraften bakom dessa initiativ var en önskan om rikedom, antingen i form av ädla stenar och metaller, men också åtkomsten av fruktbar jord lämplig för anläggande av plantager. Vidare genom utnyttjande av människor som kunde säljas som slavar, eller djur och växter som kunde jagas och skördas för att ge exportinkomster".

Engelsmännen försvarade sin erövring med filosofin *vacuum domicilium*, det vill säga om man fann land som i deras ögon var "vakant" (saknade synbara bosättningar eller odlingar) så var det fritt fram att bara lägga beslag på det. Deras tolkning av "vakant land" var alltså att endast uppodlad och inhägnad jord samt gårdar med uppbyggda bostadshus var att betrakta som "ägd mark". Så även om de av indianerna framodlade växterna till en början kom att bli en direkt förutsättning för de vitas överlevnad, så betraktades indianerna ändå bara som nomadiska jägare, vilka därför inte "ägde" landet. I Virginia insåg de engelska kolonisterna att odlandet av tobak skulle kunna ge stora inkomster, varför deras behov av stora landområden snabbt ökade. Konsekvenserna av det här beskrivs av Theda Perdue och Michael Green i sin bok: *The Columbia Guide to American Indians of the Southeast*, på följande sätt:

"Kolonin Virginias expansion upp längs floderna, som mynnar i Chesapeake Bay, gjorde att de engelska kolonisterna snabbt kom i konflikt med indianförbundet Powhatan, då de fann indianernas majsfälter redan röjda och lämpliga även för tobaksodling. Men då fälten inte var inhägnade, var de alltså i princip "inte ägda" av indianerna! Allt enligt de vitas dåtida tänkesätt.

För att minska riskerna i de konflikter man ändå insåg kunde komma så passade kolonins ledning på att utfärda förbud mot att "lära indianerna att skjuta med gevär"! Om det så ändå skedde skulle såväl läraren som eleven straffas med döden! Det här påbudet motiverade man med att:

"Native Southerners använde gevär huvudsakligen för krigsändamål och inte till jakt, och att grupper som hade tillgång till eldvapen hade ett uppenbart övertag över grupper utan sådana vapen".

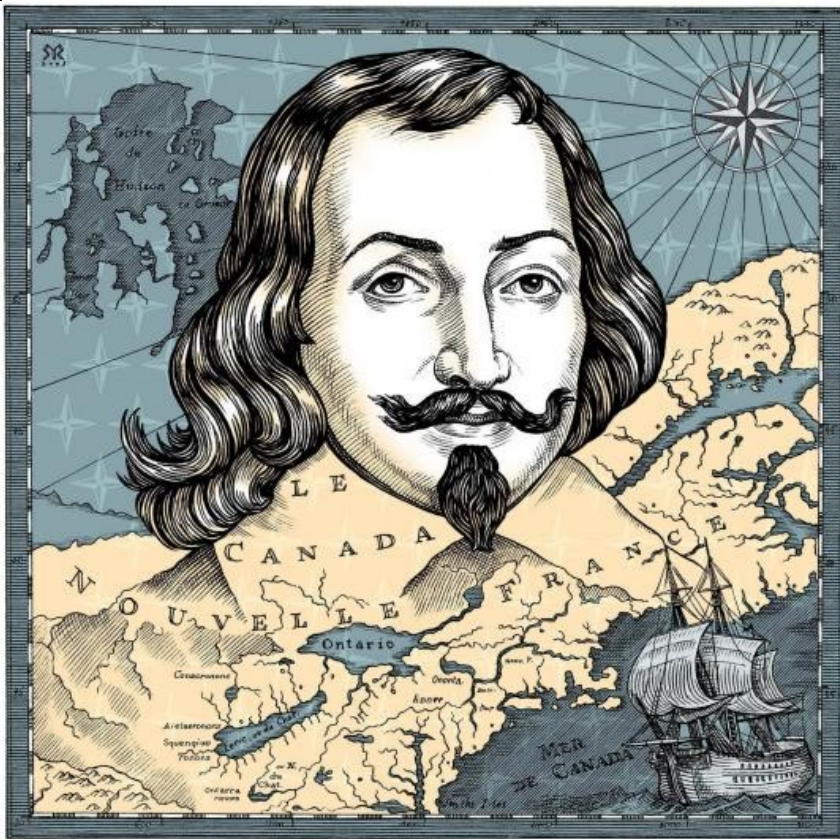
Det var nu inte enbart våld, förtryck och andra eländigheter som de vitas ankomst till det nya landet förde med sig. I Virginia avsatte faktiskt kolonisterna över 400 hektar mark

där man tänkte sig att bygga en skola för indianska barn. Nu blev det ändå aldrig av, då indianerna direkt motsatte sig sådana kulturella nymodigheter. Med andra ord, utbildning av europeisk modell hade ingen dragningskraft på indianerna.

Det här kan vi läsa om i Bobby Wrights och William Tierneys text om högre utbildning i rapporten *Structured Inequality in the United States: Discussion on the Continuing Significance of Race, Ethnicity, and Gender*.

Vad hände mera under det här året i Amerika? Bland händelser av större betydelse kan vi notera, att i kolonin Virginia så dog i april det här året Wahunsonacock, den indianske förbundshövdingen som engelsmännen kände som Powhatan, och som var far till Pocahontas. En händelse som resulterade i att hans yngre bror Opitchapam automatiskt skulle komma att ta över hövdingeskapet. Men Opitchapam, som dagen efter broderns död tog det nya namnet Itopatin, var lam och svårt handikappad, varför en överenskommelse gjordes att en äldre bror, Opechancanough, som hade folkets stöd, skulle vara den som i slutändan skulle ta över ledarskapet för den stora stamkonfederationen, som vid den här tiden omfattade inte mindre än 30 stammar och därmed utgjorde en dominerande såväl politisk som militär och ekonomisk maktsfär.

I historikern Matthew Dennis bok: *Cultivating a Landscape of Peace: Iroquois-European Encounters in Seventeenth-Century America*, kan vi läsa, att en man i Frankrike som hette Samuel de Champlain, för det franska kommerskollegiet föreslagit att 300 familjer och 300 soldater skulle sändas över till Amerika för att där etablera en bosättning för handel och jordbruk vid St. Lawrencefloden i det som nu är Quibec i Kanada. Champlain förutsåg att en sådan koloni skulle kunna vara självförsörjande inom en fyraårsperiod och därefter kunna generera stora ekonomiska vinster från fiske, gruvbrytning, pälshandel och jordbruk. Alltihopa med hjälp av ett tämligen modest penningbidrag från handelskammaren och från kungen. Dessutom menade han, att franska kassakistor säkert skulle kunna fyllas på ytterligare genom ökad handel med Asien, bara en väg västerut över den nya kontinenten kunde hittas och kontakt med Asien kunde upprättas den vägen.

Ytterligare en eftersträvansvärd effekt av ett sådant äventyr skulle

bli att ett oräkneligt antal vilsna människosjälur skulle kunna förlösas och anslutas till kyrkan. Ett inte helt oväsentligt argument för den mäktiga katolska kyrkan.

Kung Louis XIII gav sitt samtycke till förslaget och i en annan bok, skriven av Karen Anderson: *Chain Her by One Foot: The Subjugation of Native Women in Seventeenth-Century New France*, kan vi läsa:

”Speciellt viktigt var att ursprungsfolken kunde giftas in bland de franska kolonisterna och därigenom komma att skapa en helt ny människoras. För att det skulle vara möjligt var det nödvändigt att dessa ursprungsfolk först skulle tämjas och civiliseras för att sedan giftas ihop med franska jordbrukare”.

Buffalo Bills dödsdag för 101 år sedan

I förrgår för precis 101 år sedan, alltså den 10 januari 1917, så dog den välkände Westernlegenden Buffalo Bill. William Frederick Cody föddes den 26 februari 1846 nära byn Le Claire, i delstaten Iowa, just väster om Mississippifloden. Det mesta som berättas om honom och som har gjort honom legendarisk, är inte alltid riktigt sant. Men han var utan tvekan en märklig man och han upplevde fantastiskt mycket under sin 71-åriga levnad. Man behöver alltså egentligen inte dikta upp några påhittade historier om honom. Det räcker mer än väl att berätta de som han verkligen utträttade och upplevde. Från att ha vuxit upp som en fattig bondpojke, nära den dåvarande vildmarksgränsen, flyttade han tidigt med sina föräldrar till Kansas, där hans far Isaac Cody då hade blivit handelsman på Kickapooindianernas reservat. Men när William vid 11 års ålder blev faderlös, efter att Isaac Cody hade blivit mördad i ett rasbråk 1857, fick ynglingen börja arbeta. Han fick först jobb som hjälpreda hos ett av dåtidens största transportbolag - Russell, Majors and Waddell. Redan som 12-åring fick han följa med ett av deras vagnståg till Fort Laramie, Wyoming. Året därpå dyker han upp under guldrushens dagar i Colorado. Och som 15-åring rapporteras han ha utfört några märkliga ritter för den omtalade Ponyexpressen. Under Inbördeskrigets sista år tjänstgjorde han i Seventh Kansas Cavalry, som spanare för Unionsarmén.

Den 6 mars 1866 gifte han sig med Louisa Frederici, i St. Louis, Missouri. Tillsammans fick de genom åren fyra barn. De tre döttrarna Arta, Orra och Irma, samt sonen som döptes till Kit Carson, efter en av dåtidens stora Westernhjältar. En pojke som dock bara skulle att komma att bli sex år.

Efter kriget försörjde sig William med att jaga buffel för att förse arbetarna som då byggde Kansas Pacific-järnvägen med färskt kött. Det var under den här tiden som han fick sitt smeknamn, Buffalo Bill, vilket han för övrigt inte var ensam om. Det fanns flera andra omtalade buffeljägare som ungefär samtidigt också begåvades med samma smeknamn. Men den som i första hand har gått till historien under detta namn var ändå W. F. Cody. 1868 fick han så på nytt anställning som spanare och vägvisare för Armén. Nu med tjänstgöring i U.S.

Fifth Cavalry. Den 26 april 1872 blev Cody, en av endast fyra sådana civilanställda spanare, tilldelad Tapperhetsmedaljen (U.S. Congressional Medal of Honor) för tapperhet i fält under indiankrigen. Den togs visserligen ifrån honom igen, då någon protokollbläddrare senare upptäckte att civilanställd personal enligt reglerna inte kunde tilldelas denna medalj. Men år 1989 tillerkändes han ånyo postumt medaljen, sedan man hade mjukat upp reglerna.

En verklig celebritet blev Buffalo Bill först efter att den ryske ärkehertigen Alexis hade bjudits in av Armén till storslagen buffeljakt på prärien under lyxiga former. Tillsammans med Arméns toppar i form av general Sheridan och överstelöjtnant George Armstrong Custer, samt en grupp brulesiouxer under ledning av den välkände hövdingen Spotted Tail, utsågs Buffalo Bill Cody till vägvisare och jaktledare för det celebra sällskapet. Därmed var Codys lycka gjord. Genast blev han en rikskändis, då det här hade varit århundradets mest upphaussade händelse, vilken hårdbevakades av dåtidens alla tidningsdrakar.

Vid den här tiden gavs det också ut en mängd så kallade "dime novels", (femöres romaner) med uppdiiktade äventyrsberättelser från Vilda Västern. Buffalo Bill blev nu naturligtvis en av förebilderna för sådana historier. 1872 föreslog en av dessa romanförfattare, Ned Buntline, att Cody skulle gestalta sig själv på en teaterscen i ett slags melodramatiskt framställande av ett sådant äventyr. Cody nappade direkt på idén och det hela blev en jättesuccé. Redan året därpå satte Cody själv ihop en grupp, tillsammans med sådana andra celebriteter som "Wild Bill" Hickock och "Texas Jack" Omohundro. Cody var nu fast. Teater-

branschen var det som skulle bli hans framtid.

Eftersommaren 1876 gjorde han dock ett kortare uppehåll i sina framträdanden, då Armén på nytt behövde hans hjälp. I spåren efter att hans vän, general Custer, hade mött sitt öde vid Little Bighorn och Armén hade lidit sitt största nederlag i strider med indianerna på prärien, skulle nu en verklig uppstädning ske och stora trupper drogs ihop på de norra prärierna för att nu, en gång för alla, hämnas den förnedring man råkat ut för. Cody hörsammade kallelsen, inställde sina scenframträdanden och skyndade till 5:e kavalleriets undsättning uppe i Wyoming. Som regementets "Chief of Scouts" deltog han som allra hastigast i en liten drabbning med ett band cheyenneindianer som var på väg att ansluta sig till Sitting Bulls stora krigarskaror uppe i Montana. Det var under den här sammandrabbningen, vid Warbonnet Creek, i Nebraska,

vid Warbonnet Creek, i Nebraska, som Cody lyckades döda en av cheyennernas egna spejare. En krigare vid namn Yellow Hair och det sägs att Buffalo Bill då höll upp krigarens skalp och ropade: "Den första skalpen för Custer"!

Åtminstone var det så han framställde det hela i ett nytt teaterspel som han satte upp och for land och rike kring med, direkt efter att han återvänt från sitt militära uppdrag. Den påstådda skalpen samt krigarens sköld och Winchestergevär visades senare upp för allmänheten på olika platser och hamnade så småningom på det museum som långt senare byggdes upp i staden Cody, Wyoming, för att berätta Buffalo Bills historia. Någon gång efter 1976, då jag själv såg skalpen på museet, togs den bort och det har inte gått att få något besked om vad som sedan hände med den. Förhoppningsvis har den väl återlämnats till cheyennerna för att för alltid bli begravd i vigd jord, där den naturligtvis hör hemma.

Från och med nu var Buffalo Bills framtid utstakad. Hans små teaterstycken växte ut i allt större format och till slut hade han startat en hel cirkusverksamhet med vilka han turnerade runt till alla större städer i USA. Genom att han skapat sin "Wild West Show" hade han också samtidigt bidragit till myten om den äventyrliga och vilda västern och han hade därmed också skapat den image vi än i dag har av vad "Vilda Västern" var för något.

1883 hade han slutligen skapat ett företag som han kallade: "Buffalo Bill's Wild West and Congress of Rough Riders of the World". Det var ett jätteföretag med flera hundra anställda som for från stad till stad och spelade upp fantastiska äventyr under tre till fyra timmar långa föreställningar i en stor tältomgärdad arena. Hans show innehöll reenactments av historiska händelser kombinerade med uppvisningar i prickskytte, vilda ryttaruppvisningar, jaktscener, indianska powwows och rodeoliknande föreställningar. Varje föreställning föregicks av omfattande parader genom de besökta städerna med ryttare och mängder av djur. Dessa föreställningar drog jättelika åskådarskaror varje dag, överallt.

I programmet ingick alltså "historiska scener". De kunde varieras från dag till dag, men det var uppspelningar av typiska händelser, som hur det gick till när nybyggare försvarade sina hem mot ett anfall av indianer, eller hur ett vagnståg tog sig fram över prärien. Eller det kunde vara uppspelningar av direkta historiska händelser, som till exempel slaget vid Little Bighorn, eller Cody's egen seger över cheyennekrigaren vid Warbonnet Creek. Oavsett valet av händelse, så såg naturligtvis Cody till att det var han själv som porträtterades som hjälten i alla situationer. Som till exempel i just fallet med Custers nederlag vid Little Bighorn, där striden först spelas upp och alla Custers soldater dödas, varefter Buffalo Bill kommer inridande på scenen och dödar den stackars cheyenneindianen Yellow Hair, lyfter hans skalp i luften och utropar sitt berömda: "First scalp for Custer"! Allt

med den underförstådda tanken, att om bara Buffalo Bill hade hunnit fram i tid, så skulle Custer och hans soldater naturligtvis ha kunnat räddas.

I trettio år höll Buffalo Bill sin show igång, från 1883 till 1913. Från början hade man bara turnerat i de större städerna i USA, men 1887 tog man språnget över Atlanten för att göra turnéer även i Europa. Under den tiden hade hans idéer bara vuxit och vuxit. Själv var han en idéspruta. Men någon ekonom var han inte. Hans administrativa medarbetare slet säkert sitt hår

många gånger över hans oförmåga att hålla måttan. Men Cody var en entreprenör. Och han hade hela tiden en stark tro på att allt han gjorde skulle lyckas. Vilket det också i huvudsak gjorde. Han inte bara var en artist och cirkusdirektör. Som affärsman satsade han dessutom pengar i sådant som han trodde skulle ge utveckling åt Västern. Han köpte in sig i gruvbrytning i Arizona, hotellbyggen i städerna Sheridan och Cody, Wyoming. Han spekulerade i markköp, födde upp boskap, byggde rancher, satsade pengar i kol- och oljeutvinning, satsade på turism och publicering. 1899 startade han sin egen dagstidning, *The Cody Enterprise*. En tidning som än idag är staden Cody's lokala nyhetsblad. Men uppbackad av sin enorma celebritetsstatus så var han också en viktig opinionsbildare. Man lyssnade på honom. Och här visade han, att han även hade en sund och samhällsnyttig inställning till sin roll som vägledande samhällsbyggare. Han var i den rollen till exempel en mycket tidig förkämpe för kvinnors rösträtt (Wyoming var faktiskt den första delstat i USA där kvinnor gavs rösträtt), samt att han alltid värnade om indianernas rättigheter och att de skulle behandlas på ett ärligt och hederligt sätt. Men, som sagt, ekonomiskt sinnad var han inte. Pengar strömmade visserligen in, men rann lika fort ut mellan hans fingrar igen.

I takt med att samhället förändrades, så ändrades också publikens intressen. Samhällsekonomin försämrades och allt detta, i samspel med Codys oförmåga att anpassa sig, ledde så småningom fram till en nedgång i efterfrågan på hans produkt. Redan i slutet av 1890-talet var han på fallrepet och tvingades att sälja sin cirkus och sin produktidé till konkurrerande affärsmän, som inte hade förmågan eller kompetensen till att driva verksamheten vidare och 1913 var det definitivt slut och Buffalo Bill försattes i personlig konkurs. Hans hälsa försämrades och en ansträngd relation med hans hustru besvärade honom mycket under flera år. Tillräckligt mycket för att han till slut skulle begära skilsmässa från henne. Det hela gick dock till domstol. När det senare visade sig att domstolen vägrade bevilja skilsmässa på de angivna grunderna, bestämde de båda sig slutligen för att trots allt fortsätta att leva samman, vilket de gjorde ända till att Buffalo Bill slutligen avled den 10 januari 1917. Även då utbröt en konflikt mellan olika grupperingar om var han skulle begravas. Själv lär han ha uttalat ett önskemål om att få bli begravad på berget Lookout Mountain alldeles väster om staden Denver, i Colorado. Andra starka grupper ville dock se honom begravad i den stad som han själv hade grundat, Cody, Wyoming. Det hela slutade med att en av de största långivarna, tidningsmannen Harry Tammen, förmodligen var den som avgjorde frågan. Visserligen har det sagts att det var hustrun Louisa som beslutade att han skulle begravas i Denver. Men det har också viskats, att det var Tammen, som genom att hjälpa till med begravningskostnaderna hade haft sista ordet. Han insåg naturligtvis att det skulle vara god publicitet för hans stad att ha den gamle hjälten där. Därför ligger nu den gamle indianjägaren och cirkusdirektören i en grav uppe på berget Lookout Mountain, med utsikt över den stora staden Denver och där lär han ligga för evigt, då man för säkerhets skull begravde honom under ett så tjockt lager av betong, att det inte gick att få ner Louisa till honom, när hon väl dog fyra år senare, utan hon fick bli liggande ovanpå betonglocket.

Månadens konstnär

Vi ska börja det här nya året med en något annorlunda konstupplevelse. Vi ska presentera två indianska konstnärer. Den första var en konstnär som levde i den gamla tiden, men som utnyttjade den moderna tidens medel i form av penna och papper, kallat "Ledger Art". Man kan säga att det här var ett sätt att vidareutveckla de gamla petroglypherna (hällristningarna) och dess parallella målade former pictographerna (grottmålningarna), eller kanske snarare de så kallade "Winter Counts", illustrationer av historiska händelser målade på skinn.

Konstnären vi valt att börja med är Amos Bad Heart Bull, en oglasioux som levde mellan åren cirka 1868 till 1913. Han tillhörde samma släkt som Crazy Horse, men var alltså lite yngre än den kände ledaren. Han var bara omkring nio år när Crazy Horse mördades.

